

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **B.**, zastúpeného advokátskou kanceláriou A., proti povinnému: **J.**, **o vymoženie 1 051,58 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 37Er/1972/2010, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28. júna 2012 č. k. 2CoE/21/2012-52, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 28. júna 2012 č. k. 2CoE/21/2012-52 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Oprávnený podal dňa 16. septembra 2010 súdnemu exekútorovi (J.) návrh na vykonanie exekúcie pre vymoženie sumy 1 051,58 eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku vydaného STÁLÝM ROZHODCOVSKÝM SÚDOM zriadeným pri R. z 21. mája 2010 sp. zn. B1208645, ktorým bola žalovanému (J.) uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi (B.) sumu 1 350,32 eur s príslušenstvom. Následne súdny exekútor požiadal (žiadosťou zo 04. októbra 2010) Okresný súd Košice I o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, ďalej len „Exekučný poriadok“).

Okresný súd Košice I uznesením z 26. júla 2011 č. k. 37Er/1972/2010-41 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. V odôvodnení uviedol, že po oboznámení sa s obsahom spisu, najmä obsahom rozhodcovského rozsudku a obsahom zmluvy o úvere zo dňa 01. júna 2006 so všetkými jej neoddeliteľnými prílohami zistil, že medzi právnym predchodcom oprávneného (P.) a povinným bola uzatvorená zmluva o úvere, na základe ktorej sa právny predchodca oprávneného zaviazal poskytnúť povinnému peňažné prostriedky vo výške 50 000 Sk (1 659, 69 eur), pričom povinný sa zaviazal tieto peňažné prostriedky vrátiť, zaplatiť úroky a poplatky ako aj plniť ostatné povinnosti v zmysle obchodných podmienok pre úver. Povinný svojim podpisom potvrdil, že sa oboznámil s obchodnými podmienkami pre úver, súhlasí s ich obsahom, prijíma návrhy v nich predložené a potvrdzuje ich prevzatie. Súd prvého stupňa konštatoval, že z predloženého rozhodcovského spisu nie je zrejmé z akých obchodných podmienok rozhodcovský súd vychádzal pri skúmaní svojej právomoci, nakoľko v rozhodcovskom spise sa nachádzajú iba obchodné podmienky pre úver vydané P., ktoré však v bode 9.2 neobsahujú rozhodcovskú doložku. Iba v bode 11.2 uvádzajú, že zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere, budú riešené dohodou. V prípade nedosiahnutia dohody sa uplatní rozhodcovská doložka uvedená vo VOP, na základe ktorej dochádza k mimosúdному riešeniu týchto sporov. Všeobecné obchodné podmienky sa v rozhodcovskom spise nenachádzajú. Uvedené obchodné podmienky pre úver sú účinné od 01. januára 2008 a v zmysle bodu 6.1 OP nadobúdajú zmeny OP účinnosť voči klientovi ku dňu v nich uvedenom, teda 01. januára 2008. Teda nie je preukázaná vôľa povinného byť viazaný obsahom rozhodcovskej zmluvy, čo je nevyhnutný predpoklad pre platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy vo forme rozhodcovskej doložky. Preto súd prvého stupňa dospel k záveru, že právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri spoločnosti R. rozhodnúť spor medzi zmluvnými stranami zmluvy o úvere zo dňa 01. júna 2006 nie je daná, nakoľko nie je preukázané platné uzavretie rozhodcovskej doložky, ktorá by zakladala právomoc uvedeného rozhodcovského súdu rozhodnúť v danej veci. Vzhľadom na to, že nie je splnený jeden zo zákonných predpokladov na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací, napadnutým uznesením z 28. júna 2012 č. k. 2CoE/21/2012-52 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne

správne potvrdil. Odvolací súd za podstatnú námietku oprávneného považoval tú, že pri zmluvách o úvere súd je oprávnený posudzovať platnosť rozhodcovskej doložky podľa znenia § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka iba u zmlúv uzavretých po 01. januári 2008 a keďže zmluva o úvere v danej veci bola uzavretá dňa 01. júna 2006, súd nebol oprávnený rozhodcovskú doložku podľa uvedeného ustanovenia posudzovať a tiež, že posudzovanie rozhodcovskej doložky podľa uvedeného ustanovenia nemá za následok zrušenie platnosti celej rozhodcovskej doložky. Odvolací súd uviedol, že právna úprava spotrebiteľských zmlúv bola do Občianskeho zákonníka, a to do ustanovení § 52 až 59 zaradená až s účinnosťou od 01. apríla 2004, pričom až s účinnosťou od 01. januára 2008 boli do tejto úpravy zaradené všetky zmluvy bez ohľadu na právnu formu, a teda aj zmluvy uzavreté podľa Obchodného zákonníka, a teda v čase uzavretia úverovej zmluvy, z ktorej oprávnený uplatňuje nároky, v Občianskom zákonníku medzi spotrebiteľské zmluvy nebola zaradená zmluva o úvere. Odvolací súd mal však za to, že uvedené, pokiaľ ide o definovanie spotrebiteľských zmlúv, neznamená, že zmluva o úvere, ktorá má všetky znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, nebola aj v tom čase spotrebiteľskou zmluvou. Keďže nie je sporné, že úverová zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania bola spotrebiteľskou zmluvou, odvolací súd mal za to, že výkladom je potrebné dôjsť k záveru, že aj na zmluvy uzavreté do 01. januára 2008 sa na povinného ako spotrebiteľa a účastníka tejto zmluvy musia vzťahovať všetky v tom čase platné zákonné ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, a teda aj ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv.

Odvolací súd poukázal na to, že aj právna úprava neprijateľných podmienok uvedená v ustanovení § 53 ods.4 Občianskeho zákonníka nie je taká, že za takéto podmienky nie je možné považovať aj iné podmienky, keďže v tomto ustanovení sa uvádza, že za takéto sa považujú „najmä“ tam špecifikované podmienky. To znamená, že do 31. decembra 2007 ako aj po 01. januári 2008 za neprijateľné podmienky je možné považovať aj iné podmienky, i keď nie sú v uvedenom ustanovení, resp. v ust. § 53 ods. 3 účinnom do 31. decembra 2007 vymenované. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve alebo vo všeobecných obchodných podmienkach inkorporovaných do takej zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok na návrh dodávateľa mohol byť

exekučným titulom na udelenie poverenia pre exekútora. O takúto zmluvnú podmienku pôjde aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu alebo podať návrh na štátnom súde, ak by chcel zabrániť rozhodcovskému konaniu. Súd pri zisťovaní, či nejde o nekalú rozhodcovskú doložku skúma všetky dôležité skutočnosti, ktoré vyvolávajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa. Za také okolnosti možno považovať napr. neprijateľné miesto rozhodcovského konania, ktoré môže spotrebiteľa odradiť od uplatnenia svojich práv. Výrok o trovách konania sa zakladá podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie oprávnený. Navrhol, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zmenil a poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie podľa jeho žiadosti alebo, aby zrušil rozhodnutia súdov nižších stupňov a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už začalo konanie (§ 237 písm. d/ O. s. p.), sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§237 písm. e/ O. s. p.), účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred ním (§ 237 písm. f/ O. s. p.) a v zmysle § 241 ods. 2 O. s. p. tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Oprávnený nesúhlasí s konštatovaním odvolacieho súdu, že rozhodcovská doložka obsiahnutá vo VOP k Zmluve o úvere je neplatná, z dôvodu, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru dovolateľa exekučný súd nebol oprávnený skúmať platnosť, resp. neplatnosť rozhodcovskej doložky ex offo. Ďalej uviedol, že skutočnosť, že podmienky v spotrebiteľskej zmluve neboli individuálne dojednané, sama osebe nezakladá ich neprijateľnosť. To, že rozhodcovské konanie inicioval oprávnený z titulu neplnenia si povinnosti riadne a včas zo strany povinného, nemôže mať za následok neplatnosť rozhodcovskej doložky. Bol preto toho názoru, že rozhodcovská doložka bola dohodnutá v súlade so zákonom, a preto mal za to, že súdy vec nesprávne právne posúdili (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) a konanie zaťažili vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Dovolateľ mal taktiež

za to, že súd opätovným posudzovaním obsahu zmluvy o úvere a VOP, ktoré tvoria podklad rozhodovania rozhodcovského súdu porušil zásadu nezmeniteľnosti a záväznosti rozhodcovského rozsudku a rozhodoval tak o veci, o ktorej už bolo raz právoplatne rozhodnuté. Podľa dovolateľa exekučný súd v exekučnom konaní nie je oprávnený ex offio skúmať povahu rozhodcovskej doložky vzhľadom na právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, ktorý má charakter rei iudicatae a predstavuje tak prekážku veci rozhodnutej. Zdôraznil, že oprávnený postupoval v súlade s § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktorý mu ukladá povinnosť ponúknuť klientovi návrh rozhodcovskej doložky a pokiaľ by tak nerobil, došlo by k porušeniu zákona o bankách.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimocnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 až § 239 O. s. p.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil

vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol oprávnený dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p. Dovolanie oprávneného preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. procesne prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Ak je konanie postihnuté niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p. možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak procesne neprípustné. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p., ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k niektorej z väd vymenovaných v tomto ustanovení, ale rozhodujúce je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

S prihliadnutím na obsah dovolania a so zreteľom na povinnosť odvolacieho súdu vyplývajúcu z § 242 ods.1 O. s. p. sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril

na otázku opodstatnenosti tvrdenia oprávneného, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závažný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. ide aj vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Podľa ustálenej judikatúry o postup odnímajúci účastníkovi možnosť konať pred súdom ide tiež v prípade rozhodnutia, ktorého odôvodnenie nespĺňa zákonné náležitosti.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd v nadväznosti na uvedené zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

Štruktúra odôvodnenia rozhodnutia je rámcovo upravená § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p. , podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov správal, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo účastníkom konania dovoliť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

Ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú

námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Avšak aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí účastníkov konania jednoznačne presvedčiť o správnosti záverov súdu a rovnako v prípade kontroly správnosti rozhodnutia musí odôvodnenie rozsudku slúžiť na objasnenie dôvodov konkrétneho rozhodnutia súdu.

Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že súd prvého stupňa žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, keď dospel k záveru, že právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri spoločnosti R. rozhodnúť spor zo zmluvy o úvere zo dňa 01. 06. 2006 nie je daná, nakoľko nie je preukázané platné uzavretie rozhodcovskej doložky, ktorá by zakladala právomoc rozhodcovského súdu rozhodnúť v danej veci. Vychádzal pritom zo zistenia, že z predloženého rozhodcovského spisu nie je zrejmé, z akých podmienok vychádzal rozhodcovský súd pri skúmaní svojej právomoci, nakoľko v rozhodcovskom spise sa nachádzajú iba obchodné podmienky pre úver vydané P., ktoré však v bode 9.2, na ktorý sa rozhodcovský rozsudok odvolával, neobsahujú rozhodcovskú doložku. Iba v bode 11.2 uvádzajú, že zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere, budú riešené dohodou. V prípade nedosiahnutia dohody sa uplatní rozhodcovská doložka uvedená vo VOP, na základe ktorej dochádza k mimosúdному riešeniu týchto sporov, ktoré všeobecné obchodné podmienky sa v rozhodcovskom spise nenachádzajú. Uvedené obchodné podmienky pre úver sú účinné od 01. 01. 2008 a v zmysle bodu 6.1 OP nadobúdajú zmeny OP účinnosť voči klientovi ku dňu v nich uvedenom, teda 01. 01. 2008. Na základe uvedeného súd prvého stupňa nemal zrejmé, z čoho rozhodcovský súd vychádzal pri skúmaní svojej právomoci, nakoľko obchodné podmienky pre úver, ktoré sú súčasťou rozhodcovského spisu, neobsahujú rozhodcovskú doložku, ale odkaz na rozhodcovskú doložku, ktorá má byť obsiahnutá vo všeobecných obchodných podmienkach. Podľa súdu prvého stupňa navyše zo zmluvy o úvere ani z obchodných podmienok pre úver nevyplýva, že klient sa pri podpise zmluvy o úvere vopred oboznámil a súhlasil so znením všeobecných obchodných podmienok obsahujúcich rozhodcovskú doložku. Teda nie je preukázaná vôľa povinného byť viazaný obsahom rozhodcovskej zmluvy, čo je nevyhnutný predpoklad pre platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy vo forme rozhodcovskej doložky.

Napadnutým uznesením odvolací súd odchylné od zistení súdu prvého stupňa, po výklade aplikácie ust. § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. 12. 2007 k námietke oprávneného, uzavrel, že zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve alebo vo všeobecných obchodných podmienkach inkorporovaných do takej zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok na návrh dodávateľa mohol byť exekučným titulom na udelenie poverenia pre exekútora bez toho, aby uviedol z akých skutkových zistení ohľadne rozhodcovskej doložky zmluvných strán vychádzal a o ktoré dôkazy oprel svoje právne závery.

Z uvedených dôvodov nemožno rozhodnutie odvolacieho súdu považovať za také, ktoré zodpovedá požiadavke plnej realizácie základného práva účastníka na spravodlivý proces.

Týmto postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu základného práva dovolateľa na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, resp. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s § 157 ods. 2 O. s. p. a tým aj k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je nielen dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania, ale zároveň je tiež okolnosťou, pre ktorú musí odvolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom takouto procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie odvolacieho súdu podľa ust. § 243b ods. 2 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní nezaoberal.

V novom rozhodnutí rozhodne súd, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie v zmysle § 243d ods. 1 O. s. p. znova aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 27. februára 2014

JUDr. Beáta Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová